

Leto I.

V Ljubljani, dné 24. aprila 1897.

Štev. 5.

Vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa.

(Piše Janez Pristov.)

(Dalje.)

Od dné, ko je Jezus Kristus v Kafarnavmu ob genezareškem jezeru obljubil postaviti zakrament presv. Rešnjega Telesa, je v Njegovem božjem Srcu gorel plamen ljubezni, da bi dal samega sebe apostolom in vsem ljudem v jed in pijačo. Zaželeni trenutek je prišel. Pri zadnji večerji je izpolnil obljubo. *Iz srca sem želel jesti z vami to velikonočno jagnje, predno trpim.* Tako je pričel govoriti pri tej sv. večerji. Kaj Te je pa, Jezus, nagnilo, da si tako želel to storiti? Kakor dober oče pred svojo smrtjo še enkrat zbere okolo svoje smrtne postelje svoje otročiče, da jim dá očetovsko ljubeznjivih opominov, in kakšno podobo ali kaj družega v spomin, tako si tudi Ti, Jezus, dal svojim, predno si se od njih ločil, v spomin, pa ne samo svoje podobe, marveč — samega sebe. O sedaj, Jezus, umevam, zakaj si tako srčno želel jesti to velikonočno jagnje! Ko si izgovoril, o Jezus, nad kruhom in vinom besede: *To je moje Telo, katero bo za vas dano; to je moja kri nove zaveze, katera bo za vas in za njih veliko prelita v odpuščanje grehov, izvršil si svojo srčno željo, postavil si zakrament presv. Rešnjega Telesa.* Kdo more umeti Tvojo ljubezen, ki se kaže v teh besedah? Ker si bil pravi Bog, vedel si dobro, koliko zaničevanja, zapuščenosti boš moral pretrpeti do konca sveta, a Tvoja ljubezen je bila večja, kakor vsa ta zaničevanja. Izrekel si in takoj se je zgodilo kakor takrat, ko si svet ustvaril. Po besedah »to je moje Telo«, kruh ni bil več kruh, ampak Tvoje sveto Telo s človeško dušo združeno z drugo božjo osebo; bil si pričujoč pod podobo kruha *kakor Bog in človek, z dušo in telesom, s krujo in*

z mesom. Po besedah »to je moja kri«, ni bilo v kelihu več vino, ampak Tvoja kri, Tvoje živo Telo združeno z drugo božjo osebo.

Toda če kdo prejme od koga kako reč v spomin, je nima samo za trenutek, ko jo sprejme, ampak za zmiraj, da se vedno lahko spominja darovatelja. Tako tudi Jezus ni postavil zakramenta ljubezni samo za tisti večer, ampak za vse čase do konca sveta. Saj je sam rekel: *In jaz ostanem pri vas vse dni do konca sveta*. Ker je pa Jezus šel k svojemu Očetu v nebesa, je dal drugim oblast isto storiti, kar je sam storil pri zadnji večerji. Zbranim apostolom je rekel: *To storite v moj spomin*. Apostoli so to tudi z veseljem ponavljali, zakaj sv. pismo pravi, da so bili *zbrani prvi kristijani vsak dan pri lomljenju kruha*. Kmalu so pa tudi posvetili namestnike, namreč škofe in mašnike in so jim dali isto oblast. — Gotovo si obudil, ko si to bral, željo, da bi bil rad sam pri zadnji večerji Jezusa gledal in poslušal, ko je postavljaj najsvetejši zakrament. A isto se godi vsak dan pri sveti maši.

Sedaj dobro veš, trdno veruješ, da je tvoj Jezus pričujoč v tabernaklju in ne zahteva od tebe družega, nego ljubezen. Zato skleni to-le: Zanaprej se Te hočem, Jezus, bolje spominjati. Toda moji sklepi so slabi, ako jih Ti ne krepiš z milostjo. Stori o Jezus, da se Te spominjam posebno pri sv. maši, da, kadar pridem v cerkev ali grem iz nje, obudim pravo živo vero v Tebe, da se Te spominjam doma v hiši, da se vsaj zjutraj in zvečer obrnem proti farni cerkvi s kakim vzdihljajem. Daj, da se Te, o Jezus, spominjam v veselju in žalosti, da me svet s svojim zapeljevanjem ne odtrga od Tebe. Daj mi, da bo moja vera močna, živa, moja ljubezen goreča, da Te vredno prejemam. Vse moje misli, želje, vse moje življenje naj bo združeno le v Tebi. Spomin na Te naj bo solnce mojega življenja, luč mojemu umu, nagnjenje mojega srca, začetek in konec vseh del, moja vera, moj up, moja ljubezen. Jezus, spomin na Te naj bo moje edino, moje vse! (Dalje sledi.)

Častivci in častivke presv. Rešnjega Telesa.

(Piše Jožef Benkovič.)

V.

Sveti Paškal Bajlon.

(17. maja.)

»Kako ljuba so mi tvoja prebivališča, Gospod vojskinih trum! Moja duša hrepeni in kopni po lopah Gospodovih. Moje srce in moje meso se veselí v živem Bogu«. (Ps. 83. 2. 3.) Tako je dan za dnevom zopet in zopet klical oni sveti mož Paškal, o katerem pravi cerkvena molitev, da ga je Bog obdaril s čudovito ljubeznijo do svetih skrivnosti njegovega telesa in njegove krvi.

Sv. Paškal je bil Španec, rojen leta 1540. od ubožnih starišev. V mladosti je bil pastir. Na paši se je naučil brati in pisati. Prva knjiga, katero je

prečital, je bila o življenju Jezusovem. Čital pa je potem še mnogo drugih nabožnih knjig; za posvetno berilo ni maral. Posebno ljubezen in zaupanje je gojil vže od zorne mladosti do sv. Rešnjega Telesa in do preblazene Device Marije. Napravil si je na nekem deblu malo znamenje s sliko Matere božje, pred katero je pogosto klečal in molil. Ker ni rad pustil črede, da bi se pasla daleč na okolo, ga je gospodar grajal, češ, da bo živina shujšala. A Paškál je dejal: »V bližini Marijini živina gotovo ne bo postala mršava!« In res je bila njegova čreda najlepše rejena.

Gospodar ga je hotel vzeti za svojega in mu prepustiti veliko imetje. A Paškál je ponudbo hvaležno odklonil in kot dvajsetletni mladenič šel v samostan k bosonogim frančiškanom. Radi njegove pobožnosti so hoteli, da bi postal duhovnik, a njegova ponižnost mu tega ni dala. Kot priprost samostanski brat je opravljal najnižja opravila, in največje veselje mu je bilo vsem streči in služiti.

Kraj vsega tega pa je bil v bogoslovskih vedah tako izvežban, da so se mu največi učenjaki čudili. Slavni Janez Ksimenes, ki je prvi popisal njegovo življenje, pravi, da je iz njegovih odgovorov dobil pojasnila, kakoršnih v nobeni knjigi ni mogel najti. Dva jezuvita, ki sta se slučajno ž njim sešla in ga nista poznala, sta sodila iz njegovih besed, da je kak bogoslovski učenjak. Janez Rílera, nadškof v Valenciji, je rekel nekđaj frančiškanskemu provincijalu: »Oh, častiti oče, kaj nam pomaga vse naše trudapolno in težavno učenje, ko priprosti s ponižnostjo in molitvijo postajajo bolj učeni nego mi, ki od samega učenja postajamo slepi in bleđi! Oni se dvigujejo k nebesom, mi pa na zemlji lazimo; oni si jih pridobivajo s preprostostjo, mi pa se moramo po pravici bati, da bodemo radi svoje napuhnjene učenosti za vselej iz njih izključeni.«

In odkod je zajemal vse to znanje? Učil se je dan za dnevom v molitvi pred tabernakljem. V brevirju čítamo, da je z besedami težko dopovedati, kako prisrčno, goreče in zaupno je on častil sv. Rešnje Telo.

Vže kot pastir je imel prikazen. Ko je namreč nekoč v sosedni cerkvi pozvanjalo k povzdigovanju mej sv. mašo, pokleknil je na paši in v duhu molil sveto Telo. Kar hipoma pa se mu prikaže sv. hostija; držale so jo angelske roke. Tega čudovitega dogodka ni pozabil svoje žive dni.

Ko je postal menih, je častil sv. Telo še bolj goreče. Mej vsakdanjim delom je vestno porabil vsak časek, da je obiskal Jezusa v tabernaklju. Marsikđaj je preklečal in premolil cele noči pred njim. Kdo bi mogel popisati, koliko milosti in tolažbe je zajemal na svetem mestu v teh trenutkih?

Umrl je v 17. dan maja, na binkoštni praznik, uprav mej veliko sveto mašo, leta 1592.

Ko je njegovo truplo ležalo v samostanski cerkvi na mrtvaškem odru, je mej sv. mašo pri povzdigovanju še dvakrat odprl oči in se ozrl na sveto hostijo.

Iskrice presv. Srca Jezusovega.

Kaj obeta presveto Srce svojim častivcem?

Presveto Srce Jezusovo je usmiljeno, sočutno, radodarno srce. Z nami čuti našo bedo; kar mi trpimo, boli tudi njega; rado nam pomaga v sili in nesreči. To nam kažejo prelepe milostive obljube božjega Srca Jezusovega. Vzveličani Marjeti Alakok, kateri je Jezus razkril svoje presv. Srce, je razodel tudi dobrote, s katerimi bo svojim častivcem vračal njih ljubezen. Milosti polne obljube je vzveličana Marjeta natanko popisala v raznih pismih, v katerih govori o presv. Srcu. Da spisi vzveličane Marjete ne nasprotujejo v nobeni reči veri in pravosti, to je sveta cerkev izrekla v 26. dan septembra l. 1827.; prav to potrjuje tudi v molitvi, s katero časti vzveličano Marjeto; ta molitev namreč pravi: »Gospod Jezus Kristus, ki si vzvel. devici Marjeti razodel nedosežno bogastvo svojega Srca«. Sveta cerkev torej priznava, da je vzveličani Marjeti govoril Gospod sam in jo učil pobožnosti do presvetega Srca. Zato moremo po pravici vse svete obljube božjega Srca, o katerih vzveličana Marjeta govori v svojih pismih, imeti za resnične in scela zanesljive. — Poslušajte torej, kaj obeta presv. Srce vam, ki ga pobožno častite.

Navadno naštevajo dvanajstero obljub; posnete so po spisih vzveličane Marjete in se v malo besedah tako-le glasé:

1. Častivcem mojega Srca bom dal vse milosti, ki so jim potrebne v njih stanu.

2. Družinam bom prinesel mir.

3. Tolažil jih bom v trpljenju.

4. V življenju, posebno pa v smrti uri, jim bom varno zavetje.

5. Na vse njih delo bom razlil obil blagoslov.

6. Grešniki bodo našli v mojem Srcu studenec in neizmerno morje usmiljenja.

7. Mlačne duše bodo dobile prejšnjo gorečnost.

8. Goreče duše bodo dosegle veliko popolnost.

9. Duhovnikom bom dal milost, da bodo mogli omečiti tudi najbolj trda grešna srca.

10. Blagoslovil bom hiše, v katerih imajo mojo podobo in jo časté.

11. Imena onih, ki razširjajo to pobožnost, bodo zapisana v mojem Srcu in nikoli jih ne bom izbrisal iz njega.

12. Oznanjaj in daj oznanjati po vsem svetu, da ne bom določil nobene mere in meje milosti onim, ki jo iščejo v mojem Srcu.

To je dvanajstero obljub presv. Srca Jezusovega, kakor jih navadno imate v raznih molitvenih knjigah. Rekli smo pa nalašč, da so te obljube, kakor so tu zapisane, samo posnete po spisih vzveličane Marjete. Če pregleđamo spise vzveličane Marjete, bomo videli, da so obljube precëj skrčene. Dvanajsteri naštetih stavki nam povedó premalo, in kar nam povedó, ni povsod dosti krepko in določno povedano; za obljubljenosti je Gospod stavil nekatere pogoje in zahteval posebne pobožne vaje; o teh

oni dvanajsteri stavki skoraj nič ne govore. Zato se nam zdi dobro, da vam zapišemo obljube presv. Srca prav tako, kakor so v spisih vzveličane Marjete.¹⁾

Opominjamo vas, da Gospod ne obeta vsem enakih milosti; tudi tega ni rekel, da bo dajal ljudem svoje milosti za vsako, kakeršnokoli pobožnost; nekaj obljub je združenih z določenimi pobožnimi vajami; in te vaje niso tako lahke, kakor navadno berete po raznih knjižicah. Kdor te pogoje dobro premisli, se ne bo čudil velikim obetom presvetega Srca, ki je sama ljubezen in dobrota.

I. Obče obljube častivcem presvetega Srca.

Ko je Gospod l. 1673. svoji vzveličani izvoljenki prvokrat pokazal svoje presveto Srce, ji je dejal: »Moje božje Srce je tako polno ljubezni do ljudi, da ne more več v sebi skrivati plamena goreče ljubezni, ampak ga mora po tebi razširjati in se ljudem razodeti, da jih obogati z dragocenimi zakladi, katere tebi razkrijem; imajo v sebi posvečujoče in vzveličavne milosti, ki so ljudem potrebne, da jih odvrnejo od prepada pogibeli.«

L. 1674., v praznik sv. Janeza Evangelista, je vzveličana Marjeta zopet videla presv. Srce. O tej prikazni piše: »Gospod mi je dal spoznati: v veliki želji, da bi ga ljudje popolno ljubili, je sklenil, da jim bo razodel svoje Srce in odprl vse bogastvo ljubezni, usmiljenja, milosti, posvečevanja in blagosti, ki jo ima v sebi, da s temi božjimi zakladi obogaté vsi, ki ljubijo in časté njegovo Srce, kolikor morejo.«

»Zatrdil mi je, da mu je posebno všeč, če ga ljudje časté v znamenju in podobi njegovega telesnega Srca. Obljubil mi je, da bo v srcih onih, ki ga časté, razlil v obilici vse darove; in kjerkoli imajo njegovo podobo, zato da jo posebno časté, tja bo prinesel vsakršen blagoslov.«

II. Posebne obljube onim, ki se popolnoma darujejo in posveté presv. Srcu in časté njegovo podobo.

V nekem pismu z l. 1685 piše vzveličana Marjeta: »Gospod se mi je milostno prikazal . . . Zatrdil mi je: če ga stvari ljubijo, spoznavajo in časté, čuti ob tem tako veselje, da mi je obljudil (če se ne motim): oni, ki se presvetemu Srcu darujejo in posveté, se ne bodo pogubili; in ker je to Srce vir vsemu blagoslovu, bode obilno blagoslova razlilo na vse kraje, kjer bodo imeli njegovo podobo in jo častili; družine, ki so razdvojene, bode zopet spravil, in one, ki so v katerikoli sili, pa se zaupljivo do njega obrnejo, bode varoval in jim pomagal; svojo sladko, gorečo ljubezen bode razširil po vseh družbah, ki bodo častile podobo njegovega Srca in se izročile njegovemu varstvu; udarce božje pravice bode od njih odvrčal s tem, da jim zopet dá milost, ko bi jo bile izgubile.«

III. Posebne obljube duhovnikom in posvetnim ljudem.

Svojemu dušnemu vodniku je pisala leta 1689.:

•Neizmerni so zakladi blagoslova in milosti, ki jih ima v sebi to Srce . . . Moj Odrešenik mi je dal spoznati: oni, ki delajo za vzveličanje duš, bodo

¹⁾ Glej: »Sendbote des göttl. Herzens Jesu«, 1883.

dobili umetelnost, da bodo mečili najtrša srca, če bode njih same prešinjala gorka pobožnost do njegovega Srca.«

»Posvetni ljudje bodo po tej prelepi pobožnosti našli vsako njih stanu potrebno pomoč, namreč mir v družinah, polajšanje pri delu, nebeški blagoslov pri vsakem početju, tolažbo v trpljenju; prav v tem Srcu bodo našli svoje zavetje v življenju, posebno pa v smrtni uri! O kako sladko je umreti, če smo vedno gojili pobožnost do Srca njega, ki nas bode sodil.«

IV. Posebne obljube za praznik presv. Srca.

Ko se je Jezus v 16. dan junija leta 1675 prikazal vzveličani Marjeti in ji razkril svoje Srce, se je bridko pritožil o človeški nehvaležnosti, potem pa je dejal:

»Zato hočem, da se prvi petek po osmini sv. Rešnjega Telesa posveti v poseben praznik na čast mojemu Srcu s tem, da gredó ljudje ta dan k sv. obhajilu in mojemu Srcu dajo zadoščenje in ga prosijo odpuščanja in tako popravijo krivico, katero je trpelo oni čas, ko je bilo izpostavljeno na oltarjih. Obetam ti pa, da se bode moje Srce razširilo in vpliv svoje božje ljubezni raztegnilo na vse one, ki mu dajo to čast in skrbé, da mu jo tudi drugi dajo.«

V. Posebne obljube onim, ki pomagajo razširjati pobožnost do presv. Srca.

»Srečni oni, katere bode to Srce rabilo, da mu pomagajo utemeljiti njegovo kraljevstvo. Vidi se mi kakor kralj, ki ne misli na to, da bi dal plačilo, dokler je v vojski in še ni premagal sovražnikov, ampak šele potem, ko zmagovit kraljuje na prestolu. Presveto Srce Jezusovo hoče v vseh srcih utemeljiti kraljevstvo svoje čiste ljubezni in kraljevstvo satanovo razdreti in uničiti; in zdi se mi, po tem hrepeni tako zelo, da obeta veliko plačilo vsem onim, ki se z dobro voljo in kolikor jim je moči za to trudijo, uporabljajoč razsvetljenje in pomočke, ki jim jih bo dajalo.«

VI. Posebne obljube za sv. obhajilo devetih petkov.

V nekem pismu z l. 1688. piše vzveličana Marjeta:

»Neki petek mej sv. obhajilom je govoril Gospod svoji 'nevredni služabnici, če se ne moti: 'V prevelikem usmiljenju svojega Srca ti obetam, da bode to Srce vsem onim, ki devet mesecev po vrsti vsak prvi petek prejmo sv. obhajilo, dalo milost spokorjenja ob koncu življenja; ne bodo umrli v nemilosti, tudi ne brez sv. zakramentov, ker jim bo moje Srce v zadnjem trenutku varno zavetje.«

VII. Najbolj imenitne obljube ob kratkem ponovljene.

V 10. dan avgusta leta 1689. je vzveličana Marjeta pisala dolgo pismo patru Croiset-u (beri: Kroazé); v tem pismu je posnela in ponovila v malo besedah najlepše obljube presv. Srca:

»To Srce mi je dalo spoznati: neizmerna je njegova želja, da bi ga ljudje spoznali, ljubili in čistili v zadoščenje za bridkost in poniževanje, katero mora od njih trpeti; in zato obeta vsem, ki se v to darujejo in posveté, da mu storé to veselje, in se z vsemi svojimi močmi in

danimi pomočki trudijo in skrbé za njega ljubezen, čast in slavo:

1. to Srce ne bo dalo, da bi se pogubili;
2. jim bo varno zavetje zoper vse napade njih sovražnikov, posebno v smrtni uri;
3. jih bo ljubeznjivo sprejelo, njih večno srečo zagotovilo; skrbelo, da bodo sveti, in jih poveljčalo pred večnim Očetom, če se bodo trudili, da razširjajo v srcih kraljevstvo njegove ljubezni;
4. kot studenec vsega blagoslova bo obilen blagoslov razlilo na vse one kraje, kjer bodo častili podobo presv. Srca;
5. razdvojene družine bo spravilo;
6. bo varovalo one, ki so v sili in potrebi;
7. svojo sladko ljubezen bo razširilo po vseh verskih družbah, ki ga bodo častile in se posebej izročile njegovemu varstvu; združilo bo vsa srca, da bodo ž njim eno samo srce; odvrnilo bo od njih kazni božje pravice s tem, da jim bo zopet dalo milost, ko bi jo bile izgubile.«

Mesec majnik.

Pritoževati se pač nihče ne more, da ne bi imel v naši sveti cerkvi dovolj prilike, vsopolnjevati se v duhovnem življenju. Vsako nedeljo nas vabi slovesni zvonov glas k službi božji. Mej posamne nedelje pa je posejanih v cerkvenem letu mnogo praznikov, ki nas živo spominjajo skrivnosti naše vere ali preblazene device Marije ali kakega svetnika. A še več. Pobožna srca se kar cele mesece posvečujejo posebnemu bogoljubnemu namenu.

Tak mesec je tudi majnik; posvečen je zlasti češčanju preblazene Device Marije.

Kdo je ne pozna preljube šmarnične pobožnosti? Kateri vernik se je ne veseli?

Ni še stara pobožnost šmarnična in vendar je razširjena po vsem krščanskem svetu. Nekako sto let je prošlo, odkar so se začeli pobožni verniki priporočati majnikovi kraljici. Bili so takrat za cerkev hudi časi. Prekucija na Francoskem je tudi druge narode spravila ob mir, in kar je še hujše: iztrgala jim je iz srca živo vero. Kjer pa vera peša, ondi gine tudi čednostno življenje. Tako je koncem prejšnjega stoletja vsepovsod zavladala verska vne-marnost: hlepenje po veselicah, razuzdana razveseljevanja, kakor plesi, ne-nravne predstave ali igre so se vrstile zlasti pomladni čas meseca majnika po hišah, po vrtih in logih. To je močno bolelo pobožnega misijonarja iz družbe Jezusove o. Lalomija v Rimu. Mislil je, kako bi postavil jez temu groznemu navalu pregrešnega življenja. Kot goreč častivec Matere božje se obrne k njej za pomoč in — uslišan je bil. Marija je pomagala. Po navdah-nenju božjem jame zbirati okrog sebe meseca majnika pobožne vernike, vodi jih pred Marijin oltar, ki ga je dal primerno olepšati; ondi s svojimi verniki z litanijami, svetimi pesmimi in rožnim vencem pobožno časti presveto Devico.

To se je godilo ves mesec majnik. Marsikdo se je udeleževal izpočetka te pobožnosti le iz radovednosti. A dan za dnem je rastlo število pobožnih častivcev Marijinih. Trdovratna srca grešnikov so se jela tajati in mnogo, premnogo jih je po dolgem prestanku prav vsled šmarnične pobožnosti zopet prišlo na pravo pot. Zlasti se je te ljube pobožnosti poprijela — mladina. Mladenci so s petjem pospeševali slovesnost, mladenke pa so s prvimi pomladnim, cveticami venčale Marijin oltar. Skupno pa je klečala vsak dan ta pobožna družba pred podobo Marijino ter vzdihovala k njej za pomoč v dušnih in telesnih potrebah. Leto za letom je napredovala in se širila ta pobožnost. Pred očmi sv. Očeta so jo uvedli kmalu po raznih rimskih cerkvah. Odtod se je razširila po Neapolitanskem, po Siciliji, na otoku Malta, po Francozkem, po Belgiji in po Nemškem. Še nekoliko preje se je pričela tudi v naši Avstriji. Ne smemo prezreti, da so šmarnično pobožnost posebno razširjale in neprestano gojile, kjerkoli so se ustanovile — Marijine bratovščine ali kongregacije pod vodstvom očetov jezuitov. Ondi se še dandanes najlepše praznujejo šmarnice, kjer ima Marijina kongregacija mnogo udov.

Pri nas na Slovenskem se je ustanovila majnikova pobožnost okrog l. 1855.

In dandanes? Poglej v hišico zadnje pogorske vasice in gotovo najdeš na posebnem kraju podobo Matere božje, okrog katere se vije venec pomladnih cvetic. Pred podobo pa brli lučica, vabeč domače, naj pridejo vsaj zvečer počastit »majnikovo kraljico«. In radi prihajajo in iz srca jim gre pobožna molitev, iz srca jim kipi Marijina pesem, katero za sklep zapojó. Prav tako po mestih težko najdeš družino, ki ne bi imela svojih šmarnic. Kaj pa šele po cerkvah! Naj se obhajajo šmarnice zjutraj ali zvečer, vselej je cerkev polna pobožnih vernikov. Lahko rečemo: nič ni tako tolaživnega za nas v teh žalostnih časih verske vnemarnosti, verskega zaničevanja in mnogobrojnega pohujšanja, kakor splošno razširjanje, splošno goreče obhajanje majnikove pobožnosti. Zavest, da se naše ljudstvo kraj vseh nevarnosti, ki nanj pritiskajo, vendar le tako vneto zbira k šmarnicam, nam daje pogum, da tudi peklenska moč pohujšanja in nevere nikdar ne bode premotila gorečih častivcev Marijinih.

Prav primerno pri nas pravimo majnikovi pobožnosti »šmarnice«. Kdo je ne pozna one ljube pomladanske cvetlice, ki vznikne meseca majnika na samotnem gozdnem kraju iz zelenih peres, razširjajoč okrog sebe prijeten vonj Bel ji je cvet, zvončku podoben in zeleno obrobljen. Ali ne spominjajo ta svojstva naše šmarnice Marijinih čednosti? V samoti je bivala ponižna Devica, na tihem je molila svojega Boga, ko jo je pozdravil angel: Češčena, milosti polna! Upanje prihodnjega Odrešenika jej je polnilo srcé, da je klicala s pobožnimi stare zaveze: Pridi k nam, Emanuel, in reši revni Izrael! Uslišal je Bóg njeno molitev, zakaj čisto je bilo njeno srce, bela je bila njena duša. Brez madeža izvirnega greha spočeta se tudi kasneje ni omadeževala niti s senco pregrehe. Prijeten vonj najkrasnejših čednostij je razširjala okrog sebe vse življenje, zato pa jo blagrujejo vsi rodovi zemlje. Kadar toraj krasiš Marijino podobo z ljubimi šmarnicami, premisli, kako je ta cvetlica podobna

svetemu življenju in božjim čednostim Marije Device. Zato po pravici njeno češčenje meseca majnika imenujemo »šmarnično« pobožnost.

Ako pa si sklenil, dragi moj, da boš opravljaj tudi letos šmarnice v čast Materi božji, ne smeš pozabiti, da se ta mesec okoristiš iz zakladnice svetih odpustkov. Leta 1815. dné 21. sušca je namreč podelil papež Pij VII. vsem vernikom, ki opravljajo v cerkvi ali doma šmarnično pobožnost, za vsak dan nepopoln odpustek 300 dni, jedenkrat meseca majnika pa popoln odpustek, ako vredno prejmo zakramenta sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa in v cerkvi pobožno molijo po namenu svetega Očeta. Le-ti odpustki se morejo obrniti tudi dušam v vicah v prid.

A da boš laže in bolj vspešno opravljaj letošnje šmarnice, prevdari dobro te-le vrstice, ki ti kažejo, kako se bodeš s pridom udeleževal te pobožnosti :

1. Postavi si doma na spodoben kraj podobo preblažene Device Marije! Ozaljšaj jo, kakor veš in znaš. Opravljaj šmarnice pred ovenčano podobo Marijino vsak večer vsa družina. Ako pa hodiš v cerkev, stori, kolikor moreš, da bode šmarnični oltar vedno lepo okrašen.

2. Daruj vsako jutro vsa dela celega dneva prečisti Devici Mariji in po njej Jezusu.

3. Bodi, če ti je le možno, slehrni dan pri sv. maši!

4. Skleni, da se bodeš vojskoval ves ta mesec z vsemi svojimi močmi zoper svoj poglavitni in navadni pregrešek, hkrati pa si prizadeval za čednost, ki je temu pregrešku nasproti!

5. Ako le moreš, odmoli vsak dan ali sam ali v družbi, ali doma ali v cerkvi, sveti rožni venec, lavretanske litanije ali kake druge molitve v čast preblaženi Devici Mariji!

6. Pospešuj, kolikor le moreš, pri drugih ljudeh šmarnično pobožnost!

Da zadobiš odpustke, ni sicer potreba storiti vsega, kar sem ti tu naštel. Zadosti je, da vsak dan ali doma ali v cerkvi opraviš šmarnično pobožnost z molitvijo v čast Materi božji pred njeno podobo. Ali kdo pa bi bil tako skop v svoji pobožnosti do naše ljube nebeške Matere? Stori torej, kar le moreš!

Ko prideš, mili majnik zlati,
Mariji te želim podati,
Da ž njo živeč življenje sveto
Nebeščanov dosežem četo.

Poročilo o bratovščinah.

Bratovščina brezmadežnega spočetja prebl. Dev. Marije Lurške in bratovščina svetega rožnega venca in družba živega rožnega venca pri sv. Jakobu v Ljubljani.

Bratovščina brezmadežnega spočetja preblažene Device Marije Lurške. Pravila je potrdil prečast. knezoškofijski ordinarijat dné 15. februvarja l. 1888. Pridružila se je materi bratovščini v Lurdu,

dné 22. marcija l. 1888. — Vodnik bratovščini je vsakokratni župnik. Udov šteje 2333. Bratovščina ima krasen kip lurške Matere božje in lepo kapelico zloženo od neobdelanih kamenov. Pobožni verniki, zlasti pa nedolžna šolska mladina, se radi zbirajo ob lurški kapelici. Malone vsak, ki pride v cerkev, se pomudi nekaj časa pred lurško Mater božjo. Kako dobra in milostna pa je Marija svojim častivcem, kažejo prelepi, dragoceni darovi, ki jih prinašajo verniki v zahvalo za prejete dobrote.

Bratovščina sv. rožnega venca je bila kanonično vpeljana dné 6. oktobra l. 1895. Sedaj šteje 2634 udov. Bratovski oltar je oltar žalostne Matere božje. Vodnik je vsakokratni župnik, namestnik pa eden kapelanov.

Družba živega rožnega venca je bila dovoljena dné 25. septembra l. 1854. — Po prvotnih pravilih te družbe treba, da si udje vsak mesec po srečkanju določijo skrivnost, katero morajo moliti prihodnji mesec. Ker se pa to ni dalo lahko izvesti, je l. 1885 tedanji vodnik družbi, kapelan A. Žlogar, prosil dovoljenja iz Rima, da ne bi bilo treba srečkati vsak mesec. Res je došlo od ondot dovoljenje z dné 27. novembra leta 1885, ki je objavljeno v škofijskem listu leta 1886, št. 3. Vpisanih je sedaj čez 600 rož.

Bratovščina prečistega Srca Marijinega v Mekinjah pri Kamniku.

V tukajšnji bivši samostanski cerkvi čč. gospej klarisaric je v prejšnjem stoletju lepo cvetela bratovščina Marijinega neomadeževanega Srca. Papež Klement XI. jej je podelil v pismu z dné 31. marcija l. 1718. obilno duhovnih dobrot. Z deli krščanskega usmiljenja je bratovščina močno vplivala na versko življenje ljudi v okolici. Imela je svojo zastavo in kip Marijinega Srca, katerega so štirikrat na leto nosili v slovesnem obhodu. Žalibog, da so se bratovski zapisniki poizgubili. Kako iskreno ljubezen pa so imele čč. gospé klarisarice do Marijinega ljubeznjivega Srca, priča 84 stranij broječa knjižica, katero so spisale nune same.¹⁾ V tej knjižici je polno najsrčnejših molitvic do Marijinega Srca, ki pričajo, da je bratovščina gojila nenavadno vneto pobožnost do Marije in njenega brezmadežnega Srca. Ali mrzla sapa, ki je vela v dōbi cesarja Jožefa II., je pregnala nune l. 1782 in ob enem zamorila slovečo bratovščino; glavnica bratovščine — 600 gld. — je izginila, obilo število ustanovljenih bratovskih svetih maš je nehalo — bratovščina je zaspala in se do cela pozabila. Ali hvala Bogu — potres jo je zopet oživel! V nevarnem času potresa leta 1895, ko smo se zibali mej življenjem in smrtjo, se je rodila misel: bratovščina se mora na novo ustanoviti. In ustanovila se je zopet z naslovom: »Bratovščina presvetega in neomadeževanega Srca Marijinega za izpreobrnjenje grešnikov v Mekinjah pri Kamniku«, bila cerkveno od milostljivega knezoškofa Jakoba vpeljana dné 17. marcija 1896. ter pridružena glavni bratovščini pariški istega imena dné 19. aprila 1896. Sedaj šteje bratovščina — če tudi od obnovitve še ni preteklo leto dni, že blizu 1400 udov ter vidno narašča in se veselo širi; ž njo pa ljubezen do Marije.

Četrto nedeljo v vsakem mesecu ima bratovščina svoj shod, ki ima namen, buditi v udih ljubezen do najboljšega Srca naše nebeške Matere ter zaupanje vanj. Blagodejen vpliv bratovščine in njenih shodov je očividni. Pobožen mož je imenoval bratovščino Marijinega Srca ognjeno bratovščino, ker na čudovit način užiga božjo ljubezen v srcih vernikov. Pred več leti so

¹⁾ Celi naslov knjižici je: »Wahre und schuldigste Herzensandacht zu dem allerheiligsten Herzen Mariae, durch eine absonderliche Bull von Clemente dem XI. vorgestellt: In dem hochadelich-löblichen Stift und Gottshaus Münkendorf in Crain der Wohl-Erwürdigen Frauen, Frauen Ordens der hl. Mutter Clarae durch die unter dem Heyl-Schutz-Schirm-Trost-vollen Herzen Mariae ruhmwürdigst angerichtete Bruderschaft: Im Jahr 1819. Klagenfurt. Gedruckt bey Johann Fridrich Kleinmayr (Laa. Buchdr.) 1734.

ustanovili to bratovščino po Slovenskem na mnogih krajih, pa so zopet pospale in se pozabile. Kako potrebno bi bilo oživiti jih in gojiti ter moliti k Marijinemu srcu za izpreobrnjenje grešnikov, posebno v naših hudih časih. Ker se nam zdi ta bratovščina, kakor malokatera, potrebna za sedanje razmere, zato svetujemo iz prepričanja in izkušnje: nazaj k materinemu Srcu Marijinemu; naj se poživé bratovščine tega imena po Slovenskem, da postane sladko Srce Marijino rešenje nam Slovencem!

F. R.

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec maj 1897.

Praznovanje tisočtristoletnice izpreobrnjenja angleškega naroda.

Dragi bravec! Ako bi se peljal po železnici skozi nemško ali francosko deželo vedno dalje, dalje, prišel bi slednjič do morja, in ako bi se po morju hotel peljati le še par ur, zagledaš pred soboj velik otok. Temu otoku pravimo Britanija ali Anglija. Dve imeni ima dežela od dveh narodov, ki sta se v petem in šestem stoletju po Kristusu deloma zrastla v eden angleški narod, kateri zdaj tam gospodari, deloma pa se je še ohranil stari britanski narod. Dežela sama ni velika, ker meri le nekaj čez 340.000 \square km, t. j. polovico naše države, in ljudij ne šteje več kot 29 milijonov. In vendar je angleški narod najmogočniji in najbogatejši narod na celem svetu, ne samo zdaj, ampak od kar svet stoji.

Njegova oblast sega od severa do juga, od vzhoda do zahoda; njegove ladije brodijo po vseh morjih celega sveta; njegova kraljica postavlja kralje in kneze in oblastnike mnogim narodom po Aziji, Afriki, Ameriki in Avstraliji; njeni dohodki se stekajo iz vseh najlepših dežel sveta, iz same Avstralije n. pr. izvažajo štirideset tisoč gl. zlata v domovino! Svet, kateremu so Angleži gospodarji v Evropi, v Aziji, v Afriki, v Ameriki in Avstraliji, je skoro tako velik kakor tri cele Evrope skupaj (črez 25 milijonov kvadratnih kilometrov)!

In ta mogočni narod je ločen od katoliške cerkve vže tristo let. Kolika nesreča za narod, kolika škoda za katoliško cerkev!

Menim, da po nobenem narodu ni cerkvi tako žal, ko po angleškem. Ž njim je izgubila silno mnogo. — Vže dlje časa pa kaže ravno angleški narod neko dobrohotnost in prijaznost katoliški cerkvi. Brez števila najodličniših môž se je povrnilo v naročje katoliške cerkve, pa tudi vlada je prijazna cerkvi, in govori se celó, da je kraljica Viktorija sama na skrivnem — katoličanka. Ta prijaznost je zaničevani katoliški cerkvi v veliko tolažbo. — Sv. Oče Leon XIII. so v zaupanju na to prijaznost pred letom pisali Angležem prav ljubeznjivo pismo, v katerem vabijo nesrečne krivoverce, naj se vrnejo v naročje katoliške cerkve, katera je silno želi objeti in pritisniti na svoje materino srce. Ves narod — celó krivoverska duhovščina — je papeževo vabilo veselo in dobrohotno sprejel. Vendar pa za takšen vspeh je človeška beseda preslaba, in človeška modrost ne bi mogla nikoli prepričati vsega

naroda, naj se spreobrne. Tako čudo je delo božje milosti. Zatorej nas sveti Oče Leon XIII. v imenovanem pismu prosijo, naj molimo za zjedinenje ločnega naroda. Letos pa se je ponudila sv. Očetu posebna priložnost, da so nam za mesec maj priporočili molitev za angleški narod. Letos namreč, dné 2. junija praznujemo 1300 let, odkar je bil krščen prvi kralj angleškega naroda, po imenu Etebret.

Zgodovina nam sicer pripoveduje, da je vže za apostolskih časov zaslovelo krščanstvo v Britaniji. Zlasti pa se je tamkaj vtaborila in vtrdila katoliška cerkev v četrtem in petem stoletju po Kristusovem rojstvu. Toda v petem stoletju so nastali mej tamošnjimi narodi hudi boji, v katerih so bili Britanci premagani. Te vojske so silno škodile sveti veri. A zgodilo se je še hujše. Premagani Britanci so poklicali na pomoč paganske Anglosase z Nemškega. Ti so res prišli na Angleško in so podjarmili vse narode, tudi Britance, kateri so jih bili na pomoč poklicali. Hudo so gospodarili; večino cerkev so podrli, duhovnike so izgnali in se trdovratno branili krščanske vere. Vže od takrat traja sovraštvo mej pravimi Britanci, kar jih je še ostalo (Kelti na Irskem), in germanskimi Anglosasi.

Ta nesreča je hudo bolela papeža Gregorija Velikega. Nekega dné, ko je bil še opat, je našel v Rimu na trgu, kjer so prodajali suznje, nekoliko vrlo krepkih mladeničev. Vprašal je, od kod so in kdo so? Odgovorili so mu, da so »Angli«. »Angeli morajo postati«, vzkliknil je goreči duhovnik. Takoj je poprosil sv. Očeta Pelagija, naj ga pošlje na Angleško oznanjat sveto vero. Ni ga pustil, ker ga je rimsko ljudstvo preveč ljubilo. Ko je pa Gregor sam postal papež (leta 590), nakupil je na trgu več anglosaških mladeničev, katere je pripravljaj za misijonarje divjemu narodu. Leta 596. je poslal opata Avgušтина in trideset menihov v Britanijo. Ti so šli čez Francosko. Ko so tam izvedeli, kaki grozovitneži so Anglosasi, so se hoteli vrniti v Rim. Papež pa tega ni dopustil. Izprosil jim je pa od francoskih kraljev priporočilnih pisem in tolmačev. V pomoč je bilo misijonarjem, da je bila na Angleškem francoska princesinja Berta, dobra kristijanka, žena anglosaškega kralja Etebreta. Došli so l. 597. na otok Tanet, kjer jim je Etebret dovolil pridigati. Dovolil je tudi božjo službo za kraljico in za vse kristijane. Ljudstvo je rado poslušalo svete oznanovavce, in ko se je kralj prepričal, da ne iščejo ni blaga, ni časti, ampak samo neumrjočih duš, se je vdal tudi sam milosti božji in dné 2. junija l. 597. ga je sv. Avguštin krstil. Bil je dan veselja za katoliško cerkev, za misijonarje, za kraljico Berto; bil je pa tudi srečen dan za ves narod, kateri se je kmalu izpreobrnil in pokristijanil. S tem je bil položen temelj njegovi slavi in sreči do današnjega dné. — Čudovito naglo se je razširilo krščanstvo na Angleškem. V kratkem času je vzrastlo veliko cerkvâ, šol in samostanov. V angleških samostanih sedmega in osmega stoletja so sloveli sveti in učenj menihi, kateri so zanesli sveto vero tudi na Irsko, na Nizozemsko, na Nemško, v Denimarko in celó v našo Avstrijo; mej njimi je najimenitniši sv. Vinfridali Bonifacij, apostol nemškega naroda. V celem srednjem veku pa so se Angleži odlikovali z ljubeznijo in vdanostjo do sv. Očeta.

Letos praznujemo tisočtristoletnico veselega dogodka. Žal, da katoliško veselje kalita dva žalostna dogodka. Prvo je krivoverstvo, drugo je sovraštvo mej britanskim in anglosaškim narodom. — V zloglasnem šestnajstem stoletju je pohotni in siloviti kralj Henrik VIII. odtrgal angleški narod od katoliške cerkve. Hotel je kralj, naj mu papež dovoli, da se loči od kraljice in se z drugo poroči. Tega pa papež ne sme, ker je krščanski zakon neločljiv. Trden in neomahljiv je ostal papež, kralj pa je zdiviljal. Maščeval se je grozno. Začel je preganjati duhovnike in škofe; oznanil je ljudstvu krivo vero in z mečem v roki prisilil podložne, da so odpali od katoliške cerkve in sprejeli krivo vero. Posrečilo se mu je in vže tristo let žaluje sveta rimska katoliška cerkev nad narodom, ki so ji ga odtrgali od ljubečega srca. Ž njim je cerkev utrpela največjo škodo od začetka krščanstva do zdaj!

Tej nesreči se je pridružila še druga. Stari britanski narod je ostal zvest katoliški cerkvi, in ko je videl, da so Angleži odpali, se je dvignil, da bi za vselej otresel tuji jarem, a sreča mu je bila nemila. Angleži so zmagali in uprav poteptali ubogi britanski ali irski narod, kateri še zdaj zdihuje v hudi sužnjosti. Ta razpor in sovraštvo mej obema narodoma je vrhu vsega še posebno trdna zavornica katoliški veri.

Bodi o tem dovolj! Od leta 1860. se je nasprotstvo mej narodoma nekoliko ublažilo, Angleži sami pa so zelo prijazni katoliški cerkvi. Ko bodo letos katoliški Angleži praznovali tisočtristoletnico, odkar je njih prvi kralj sprejel sveti krst, molimo mi, dragi Slovenci, k Srcu Jezusovemu, da naj razlije čez vrla naroda angleških otokov darove sv. Duha, da krivoverci spoznajo resnico, da se pa tudi oba naroda sprijaznita in združita v pravi krščanski ljubezni. O, da bi se to skoraj zgodilo! Kličimo na pomoč one sv. oznanovavce, ki so prvi donesli narodu Kristusov evangelij; kličimo na pomoč one neštete mučenike, ki so v boju s krivoverci prelili kri za katoliško vero. Molimo, ker nikjer ni večje žetve, ko na Angleškem. Ko bi se namreč Angleži povrnili v katoliško cerkev, izpreobrnili bi se po njih zgledu mnogi narodi po vesoljnem svetu. Molimo torej, naj bi sloveče in mogočno angleško ime služilo v čast presladkega Imena Jezusovega in Marijinega!

Posebni nameni za vsak dan.

1. Za goriškega nadškofa. 2. Za duhovnike, ki so z delom preobloženi. 3. Za zmago sv. križa proti turškemu polumesecu. 4. Za nesrečne krščanske matere. 5. Za pridne izpovednike. 6. Za divje narode v Ameriki in Avstraliji. 7. Za sporazumljenje poljskega naroda z maloruskim. 8. Za verne duše v vicah. 9. Za večo ljubezen do sv. Očeta in do katoliške cerkve.	10. Za spoznanje, da ima biti tudi politiki namen: čast božja. 11. Za goreče katoličane na Ogerskem. 12. Da bi mogli modršč duhovniki napeljati socialistične zahteve v prid katoliški cerkvi. 13. Za „Leonovo družbo.“ 14. Za dobrotnike in uboge „Vincencijeve družbe.“ 15. Za dar zbranega premišljevanja duhovnikom. 16. Za češki narod in duhovščino. 17. Za dobro letino kmetom.

18. <i>Da bi se Italijansko hvaležno vdalo sv. Očetu.</i> 19. <i>Za ljudske učitelje.</i> 20. <i>Za slovenske vseučiliščnike.</i> 21. <i>Za železničarje.</i> 22. <i>Za delavce brez počitka ob nedeljah.</i> 23. <i>Za potrte kočarje.</i> 24. <i>„Da zemlji sad daš in ohraniš!“</i> 25. <i>Hudega vremena varuj nas, o Gospod!</i>	26. <i>Poslji, o Gospod, delavcev v svoj vinograd!</i> 27. <i>Za gorečnost slovenski duhovščini</i> 28. <i>Za irski in angleški narod in njiju duhovščino.</i> 29. <i>Za labodsko škofijo</i> 30. <i>Za papeža in cesarja.</i> 31. <i>Za vse žive in mrtve ude molitvenega apostolata.</i>

M o l í m o.

O presveto Srce Jezusovo, darujem ti po brezmadežnem Srcu Marijinem molitve, dejanje in trpljenje današnjega dne v zadoščenje nešteti razžalitev svojih in ljudskih, po Tvojih sv. mislih in namenih, vzlasti pa za pobožno praznovanje tisočtristoletnice pokristjanjenja angleškega naroda in za vse potrebe, katere nam bogoljubna bratovščina posebno priporoča ta mesec in dan. O sladko Srce Jezusovo, daj, da te ljubim vedno bolj! Sladko Srce Marijino, reši me!

Cerkven koledar za mesec maj 1897.

Mesec maj je posvečen Materi božji, kraljici majnikovi.

Odpustki meseca maja. — Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen in voljo, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. moramo biti v milosti božji, in 3. storiti dobra dela, katera cerkev ukazuje za odpustke. Za popolne odpustke cerkev navadno ukazuje: a) izpoved in sveto obhajilo; vendar pa izpoved na vsakih osem dni, v ljubljanski škofiji tudi na vsakih štirinajst dni zadoščuje za vse odpustke mej tem časom; b) molitev v namen sv. Očeta; to molitev treba za mnoge odpustke opraviti v določeni cerkvi. — Pri nepopolnih odpustkih izpoved in sveto obhajilo navadno ni ukazano.

I. Kdor hodi v cerkev k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli Materi božji v čast, dobi vsak dan 300 dnij odpustka, enkrat v mesecu pa popoln odpustek.

II. Odpustki v posameznih dneh.

2. dan *Nedelja I. v mesecu. Udom bratovščine sv. rožnega venca:* trojen popoln odpustek v bratovski cerkvi: 1. če prejmo sveto obhajilo v bratovski cerkvi in ondi molijo v namen sv. Očeta; 2. če obišejo bratovsko kapelo in tam molijo v namen sv. Očeta; 3. če so pri mesečni procesiji.

5. dan. *Sreda. Sv. Pij V., papež,* iz reda sv. Dominika. Popoln odpustek vsem, ki obišejo cerkev roženvenške bratovščine. — *Sv. Angel,* iz karmelitskega reda. *Udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje:* popoln odpustek; molitev v namen sv. Očeta se lahko opravi tudi v farni cerkvi.

6. dan. *Četrtek I. v mesecu. Udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa:* popoln odpustek; molitev v bratovski ali farni cerkvi.

7. dan *Petek I. v mesecu Udom bratovščine presv. Srca Jezusovega:* popoln odpustek.

9. dan. *Nedelja. Varstvo sv. Jožefa. Udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje:* popoln odpustek; molitev v farni cerkvi. *Udom družbe krščanskih družin:* popoln odpustek.

10. dan. *Ponedeljek*. Sv. Anton, škof, iz reda sv. Dominika. Popoln odpustek vsem, ki obišejo cerkev roženvenške bratovščine.

11 dan. *Torek* Sv. Frančišek Hijeronim, iz tovarštva Jezusovega. V jezuvitskih cerkvah popoln odpustek.

13. dan. *Četrtek*. Sv. Peter Regalat, iz reda sv. Frančiška. *Udom tretjega reda*: popoln odpustek.

16 dan. *Nedelja*. Sv. Simon Stok, iz karmelitskega reda. *Udom škapularske bratovščine karm. Matere božje*: pop. odpustek; molitev v farni cerkvi.

17. dan. *Ponedeljek*. Sv. Paškal, iz reda sv. Frančiška. *Udom tretjega reda*: popoln odpustek.

20. dan. *Četrtek*. Sv. Bernardin Sijenski, iz reda sv. Frančiška. *Udom tretjega reda*: popoln odpustek.

22 dan. *Sobota*. Sv. Servacij, iz reda sv. Dominika. Popoln odpustek vsem, ki obišejo cerkev roženvenške bratovščine.

25. dan. *Torek*. Sv. Magdalena de Pacis. *Udom škapularske bratovščine karmelske Matere božje*: popoln odpustek; molitev v farni cerkvi.

27. dan. *Četrtek*. **Kristusov vnebohod**. Popoln odpustek: a) *udom bratovščine naše ljube Gospé presv. Srca*; molitev v farni cerkvi; b) *udom roženvenške bratovščine*; molitev v bratovski cerkvi; c) *udom družbe živega rožnega venca*; molitev v farni cerkvi; d) onim, ki nosijo *višnjev škapulir*; molitev v cerkvi, kjer je Marijin oltar.

30. dan. *Zadnja nedelja v mesecu* Popoln odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožen venec; molitev v namén sv. Očeta v katerikoli cerkvi.

Mesečne pobožnosti. 1. *Devetdnevnica* pred praznikom varstva svetega Jožefa se začne v soboto, 1. maja. — 2. *Devetdnevnica* na čast sv. Duhu pred binkoštnim praznikom se začne v soboto, 29. maja. — Kdor opravlja katero izmed dveh devetdnevnic, dobi vsak dan 300 dni odpustka in popoln odpustek tist dan, ko prejme sv. obhajilo. Moli lahko vsak, kar mu drago. — 3. *Šestnedeljska pobožnost* na čast sv. Alojziju se začne v nedeljo, 16. maja. Kdor šest nedelj po vrsti prejme zakrament svete pokore in presv. Rešnjega Telesa in kaj moli ali bere ali premišljuje ali drugače kaj dobrega stori na čast svetemu Alojziju, dobi vsako teh šestih nedelj popoln odpustek. Ko bi kdo katero nedeljo ne mogel iti k sv. obhajilu, bi moral pobožnost znova začeti.

Pobožnosti v ljubljanskih cerkvah. V spomin na petindvajsetletnico, kar so bili sv. Oče Leon XIII. sprejeti v tretji red sv. Frančiška, bo v frančiškanski cerkvi od sobote, 22. maja, pa do nedelje, 30. maja, vsak dan zjutraj ob polu petih pridiga in po pridigi slovesna sv. maša.

V uršulinški cerkvi bo mesečna pobožnost *bratovščine presv. Rešnjega Telesa* v četrtek, 6. maja. To pot bo nemška pridiga.

Drobtinice.

(Iz Mekinj pri Kamniku.) Od 13. do 21. sušca smo imeli pri nas sveti misijon. Mnogo se je molilo v ta namen — kar je glaven pogoj za srečen vseh — tudi oč. gospé uršulinke v Ljubljani — Bog jim plačaj obilno, so se iz prijaznosti s svojimi nedolžnimi gojenkami pridružile tem prošnjam — in prav viden blagoslov božji je rosil na sv. poslanje; ljudstvo od blizu in daleč je kar trumoma hitelo poslušat vnete besede ter se skesano bližalo izpovednicam; koliko nevrednih zakramentov je bilo popravljenih, starih, pohujšljivih zavez raztrganih! Res, zlati čas sv. misijona! V soboto, 20. sušca, se je cela župnija mekinjska slovesno izročila prečistemu Srcu Marijinemu,

katerega premilostnega Srca bratovščina je tukaj ustanovljena in kaj blagodejno vpliva na versko življenje. Marsikatero izgubljeno ovčico iz bližine, pa tudi od daleč je pripeljalo to preusmiljeno Srce nebeske Matere nazaj k dobremu Pastirju, posebno ob tem milostipolnem času. Tako n. pr. se je v nedeljo zjutraj po skupnem sv. obhajilu nek spokornik v cerkvi očitno pred celo faro izpovedal ter glasno zahvaljeval predobrotljivo Srce Marijino za milost izpreobrnjenja; vsi navzoči so bili globoko ganjeni. Res, ljubezen tega Srca ne pozna meje! V nedeljo popoldne je bil slovesen sklep, katerega so se udeležili tudi sosedni čč. gg. duhovniki. Obhod z misijonskim križem je bil po resnici veličasten. Križ je vrlo lepo izdelal kipar Grošelj iz Sela. Ljubi Bog povrni stotero obili trud čč. gg. misijonarjem Nežmahu, Klančniku in Navinšku, ljudstvu pa daj stanovitosti v dobrem po posredovanji preljubeznjivega Srca Marijinega!

F. R.

(Štirje častitljivi božji služabniki devetnajstega stoletja.) V katoliški cerkvi nikoli ne izumró svetniki. Ne mine leto, da sv. Oče nebi koga pristeli med vzveličane v nebesih. V Rimu je poseben zbor kardinalov, ki raziskuje sveto življenje častitljivih božjih služabnikov. Če kdo umrje na glasu, da je živel kot svetnik, tedaj najprej škof tistega kraja natanko poizvé, če je res, kar ljudje govore; pokliče priče, ki pod prisego povedó, kar jim je znano o častitljivem rajniku. Potem pošljejo pisma v Rim. V Rimu pretresujejo stvar na vse plati; leta in leta minejo, predno doženó, ali smejo li koga pristeti med vzveličane ali ne.

Lani so začeli raziskavati sveto življenje čvetero božjih služabnikov, ki so umrli v naših dnéh.

Prvi je častitljivi brat Frančišek iz kapucinskega reda. Rodil se je v 27. dan decembra leta 1804. v Camporubeo (beri Kamporubeo), v mestu na zgornjem Laškem, kot sin ubogih kmečkih starišev. Pri svetem krstu so mu dali ime Janez. Dokler je bil doma, je pasel ovce; vsak dan pa je hodil k maši in svoje tovariše je učil krščanskega nauka. Bog ga je poklical v kapucinski red. V samostanu je dobil ime Frančišek. Leta 1826. je v Genovi naredil slovesne redovne obljube. Samostanski brat je hodil po mestu miloščine prosit; surovi ljudje so ga večkrat pretepali in kamenje vanj lučali; Frančišek pa je mirno trpel. Sv. ubožstvo je tako ljubil, da se je bal dotakniti denarja. Pogosto je prejemal sv. zakramente in posebno častil Mater božjo, sv. Frančiška Asiškega in sv. Antona Paduvanskega. Umril je 1. 1866., v 17. dan septembra, na praznik ran sv. Frančiška.

Drugi božji služabnik, katerega mislijo proglasiti za vzveličanega, je častitljivi **Marcelin Jožef Benedikt Cham pag nat** (beri Šampanjá), ustanovitelj družbe »majhnih bratov Marijinih«. Rojen je bil leta 1789 na Francoskem v lijonski škofiji. Do petnajstega leta je pomagal starišem pri delu doma in na polju. Začutil pa je v sebi duhovski poklic, šel je v šolo in v 22. dan julija leta 1816. je bil posvečen v mašnika. Kot duhovnik je več let služil v Lavalli. Nekoč najde dečka na smrt bolnega, ki ni znal prav nič krščanskega nauka. Že prej je mislil ustanoviti družbo, ki bi učila zapuščene otroke svetih krščanskih resnic; pri tej priliki je njegov sklep dozorel. Leta 1824. je nova družba »majhnih Marijinih bratov« imela prvo svojo hišo. — Častitljivi Marcelin je umrl v 6. dan junija leta 1840. (Konec prih.)

(Smrt pri plesu.) Na Dunaju so letos 6. marcija, v soboto pred prvo postno nedeljo, v neki gostilni plesali. Proti tretji uri zjutraj se je Frančiška Mokrej, žena pekovskega pomočnika, mej plesom nezavestna zgrudila na tla. Prenesli so jo v drugo sobo in par trenutkov pozneje je izdihnila. Grozna smrt — smrt pri plesu v sv. postnem času!